

Rosanne wil tijdens de kerstdagen op vakantie

‘KIES IK VOOR MIJN FAMILIE OF VOOR MEZELF?’

Tot nu toe is 2017 een echt rampjaar geweest voor Rosanne (33) en haar familie. Ze is doodmoe van alle gebeurtenissen en wil niets liever dan een weekje op vakantie met haar tienjarige dochter. De enige mogelijkheid is tijdens de kerstdagen, maar haar familie zou erg teleurgesteld zijn als Rosanne het kerstdiner zou overslaan...

“Op donderdagavond had ik met mijn tienjarige dochtertje Roxy bij mijn ouders gegeten en hun over mijn vakantieplannen verteld, vrijdagochtend hing mijn zus Brigitte al aan de lijn.

‘Je overweegt toch niet serieus om met de kerstdagen weg te gaan, hè?’

‘Eigenlijk wel,’ antwoordde ik. ‘Het is een heftig jaar geweest, Brigitte. Ik moet er echt even uit. En vanwege Roxy’s school en mijn werk kan dat alleen maar tijdens de kerstdagen.’

‘Ja, het is zeker heftig geweest,’ antwoordde Brigitte. ‘Juist daarom moeten we bij elkaar zijn tijdens de feestdagen, zeker dit jaar! Justin denkt er ook zo over. Hij zou het ook niet leuk vinden als we tijdens de kerst niet compleet zouden zijn.’

Haar reactie kwam behoorlijk binnen. Ik beloofde haar dat ik erover na zou denken en veranderde van onderwerp.

Beroerte

Brigitte is twee jaar jonger dan ik en mijn broer Justin ruim een jaar ouder. We konden het altijd al prima met elkaar vinden, maar het afgelopen jaar zijn we in sneltreinvaart alleen maar hechter geworden. Dat begon in februari, toen mijn moeder met een beroerte in het ziekenhuis belandde. Er werd ons verteld dat de eerste vierentwintig uur kritiek zouden zijn. De wanhoop die zich van ons allemaal meester maakte, zal ik nooit vergeten. De tranen in de ogen van mijn vader en in die van Justin evenmin. Ze zagen er gebroken uit, zo had ik ze nog nooit gezien. In de periode daarna stonden we met zijn drieën onze ouders zo goed mogelijk

bij. Gelukkig kwam mijn moeder erdoorheen, met minimale restverschijnselen. Ze heeft wat krachtverlies en soms wat moeite met spraak, maar daar is het bij gebleven.

Net toen we het gevoel hadden dat we weer wat adem konden halen, werd ik verlaten door mijn partner, de vader van Roxy. Van de ene op de andere dag. Hij had een ander en vertrok met haar naar het buitenland. Daar zat ik dan, alleen op een flat op een halfuur rijden van de plaats waar mijn familie woont. Ik wilde bij mijn ouders in de buurt zijn, dus ging Justin op zoek naar een huisje. Mijn vader regelde een school voor Roxy, en Brigitte en haar vriend namen ons in huis tot we zelf een plek gevonden hadden. Zonder mijn familie zou ik me hopeloos verloren hebben gevoeld.

Meer ellende

Brigitte was in die tijd bijna drie maanden zwanger en had last van misselijkheid. Toch was ze er voor mij en Roxy en ze droogde onze tranen als dat nodig was. Niet veel later was het mijn beurt om haar tranen te drogen: Brigitte kreeg een miskraam. Ik was erbij toen het gebeurde en voelde haar pijn en verdriet tot in mijn tenen. Met spoed werd ze naar het ziekenhuis gebracht, waar Justin en mijn ouders al op ons stonden te wachten. Weer stonden we als familie bij elkaar om steun te verlenen en Brigitte erbovenop te helpen. We hadden niet lang de tijd om bij de gebeurtenissen stil te staan, want de bruiloft van Justin en zijn vriendin stond voor de deur. Eindelijk eens een vrolijke gebeurtenis, dachten we, maar helemaal zonder slag of stoot verliep het niet. De cateraar ging failliet, er was gedoe rondom de jurk en in

Justins schoonfamilie was ruzie ontstaan, zodat niet iedereen meer naar de bruiloft wilde komen. Uiteindelijk is het allemaal goed gekomen en genoten mijn broer en schoonzus toch van een prachtige dag. Allemaal hoopten we dat deze dag de ommekeer zou betekenen. We hadden voorlopig wel genoeg ellende doorstaan, vonden we.

Schuldgevoel

Ik had met Roxy mijn intrek genomen in een appartement niet ver van mijn ouders vandaan en de rust keerde inderdaad terug. Toen pas ontdekte ik hoe moe ik was van alle gebeurtenissen. Moe van het overleven. Een vakantie, even naar de zon, al was het maar een weekje, dat zou me goed doen. En Roxy ook. Even weg, even los van alles.

In de herfstvakantie kon het niet vanwege mijn werk, maar tijdens de kerstdagen zou geen probleem zijn. Klein minpuntje: dan zou ik dit jaar niet bij het kerstdiner bij mijn ouders aanwezig kunnen zijn. Mijn ouders reageerden lief en begripvol toen ik ze over mijn plannen vertelde, al zag ik de teleurstelling op hun gezichten. Dat had ik ook wel verwacht, ik ken ze al langer dan vandaag. Ik voelde wel een klein steekje schuldgevoel, maar dat probeerde ik naast me neer te leggen.

Ik verlang zo naar een vakantie, naar rust om alles even te verwerken. Dat Brigitte en Justin niet willen dat ik ga, daar heb ik meer moeite mee. Ze hebben gelijk met wat ze zeggen en mijn familie is me echt heel veel waard. Maar ik voel ook dat ik het echt nodig heb om even tot mezelf te komen. Wat moet ik doen? Kiezen voor mijn familie, of kiezen voor mezelf? ■